

Елин Пелин

Отиват си вече

Отиват, отиват
певците пернати,
отиват на юг
в земи непознати.

Напразно, напразно
смълча се лесът,
на чудния славеи
да чуе гласът.

Той чува, той чува
в долините свои
страхотния вопъл
на тъмни усои.

Печално, печално
поклаща той клони,
въздъхне, простене
и листи порони...

И голи, и голи
изправя той клони,
над него зъл вятър
чер облак подгони.

Високо, високо
на дълг синджир
жерави с писък
отиват в Алжир.

В Египет, в Египет
отправят се други
и чезнат в лазура
редиците дълги.

И мисъл, и мисъл
една ги влече –
по-скоро там, дето
Нил жълти тече!

Де негри, де негри

под палми лежат
и нещо чертаят
по пясъка жълт.

Де сфинксът, де сфинксът
със вечна си тайна
от векове гледа
пустиня безкрайна.

Към чудни, към чудни
страни непознати
летете, летете,
пътници крилати!

С вас хвъркат, с вас хвъркат
и моите мечти
и търсят, и търсят
тез чудни страни!

КРАЙ

© Елин Пелин

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5697>]